

HÜLLŐKOR

I.

Mondjátok, sztegoszauruszok, akiket maga alá temetett az iszap, agyonúztak a meteorok vagy élve megfőttetek, milyen érzés, hogy tetemeitekből kőolajat préselt a bazaltsúlyú idő, és a kőolajból évmilliókkal később műanyag másaitokat gyártottuk le? Ez hagy hidegebben, vagy az, hogy távoli leszármazottjaitokat háziasítottuk, és pár hetes korukban ledaráljuk őket, hogy a pépből sztegoszaurusz alakú falatkákat formázzunk?

II.

Sűrű az éj, az égen varánuszszemek égnak. Spirálalakban traktornyomok szántják a rétet; a szélén szambárszarvas iszik egy pocsoljából. Ammoniteszek tekeredésében az eljövendő kataklizmák. Görcsöl a gyomrom, ahogy a szarvasokat lesem, számban gyűlik a nyál, sűrű, mint egy varánuszé. Dokumentumfilmet forgatni a természetvédelemről a pásztorok álszentsége, akik bottal űzik kecskéiktől az éhes sakált, és este el-elgyönyörködnek a nyájban. De amit óvnak, maguknak óvják. Nem nyelem vissza már a nyálam; ha kísétál a szarvas a képből, rárontok, belemarok, és követni fogom, amíg sebláza tart. Sűrű a nyál, savként zúg a ragadozóéneke, sűrű az éj, az égen varánuszszemek égnak.

III.

Radioaktív napraforgók tánca. Hamusivatagok. Legmerészebb álmainkban sem volt több közünk a csillagokhoz, mint most, a sziporkázó üledékes kőzetbe ágyazva, rég túl az alkukon. Már a napfény is büntudatot keltett, bezárkóztam, nyírfakéregszínűre asztam, most görnyedt csontvázamat fejtik ki egy új, változó testhőjű civilizáció régészei a kőzetből, rideg aprómunkával. Szemügyre veszik, ami borostyánná kövült semeimben ragadt. Felállnak, kihúzzák magukat, egymásra néznek, bólintanak. Tanulnak a káromon.

